

РЕШЕНИЕ

№ 3712

гр. София, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разгледа докладваното от АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ Гражданско дело
№ 20221110139313 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по подадена от Ц. Б. Б., искова молба насочена против Главна дирекция „П.Б.З.Н.“, с която е предявена осъдителна искова претенция с правно основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР, с искане да се постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 1 560.00 лв., представляваща сбор от ежемесечно дължими се суми за храна в размер на по 120.00 лв. на месец за периода от 01.07.2019 г. до 31.07.2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 21.07.2022 г. до окончателно изплащане.

Ищецът извежда съдебно предявените си права при твърдения, че със заповед №8121К-967/02.02.2017 г. е назначен на основание чл. 9 ЗДСл за държавен служител на длъжност „старши експерт“ в Регионална дирекция „П.Б.З.Н.“ - София при Главна дирекция „П.Б.З.Н.“-МВР за неопределено време, считано от 01.02.2017 г., както и че от датата на назначаването му, включително и за периода 01.07.2019 г. - 31.07.2020 г. е заемал длъжност на държавен служител в МВР по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР. Сочи, че съгласно чл. 181, ал. 1 ЗМВР на служителите на МВР се осигурява ежемесечно храна или левовата ѝ равностойност, като със заповеди на Министъра на вътрешните работи № 8121з-1716/28.12.2018 г. и № 8121 з-1464/31.12.2019 г., била определена левовата равностойност на храната на служителите на МВР за съответната година - 2019 и 2020 г. в размер на 120.00 лева месечно, но за процесния период 01.07.2019 г. - 31.07.2020 г. не му била осигурена храна, нито заплатена левовата ѝ равностойност. Излага, че към момента на назначаването му, както и за процесния период, е действала разпоредбата на чл.142, ал. 4 ЗМВР, съгласно която статутът на държавните служители по ал.1, т.2 се урежда със Закона за държавния служител. Правният статут на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, в това число и неговият, сочи, че се урежда както от общия ЗДСл, така и от специалния ЗМВР. Развива съображения в насока, че общите разпоредби относно статута на държавния служител следва да се прилагат по отношение на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР само при липсата на изрично специално правило в ЗМВР. Аргументира подробно, че по отношение на него следва да намери приложение разпоредбата на чл. 181, ал.1 ЗМВР,

съгласно която на всички служители на МВР се осигурява храна или левовата ѝ равностойност. Сочи, че в чл. 1 от Наредба № 8121 з-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, е посочено, че с наредбата се определят условията и редът за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 ЗМВР и по § 86 от преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗМВР. Твърди, че законът не делегира на МВР да определя кои лица следва да получават храна или парична равностойност, а единствено възлага с подзаконов нормативен акт да се определят условията и редът за предоставяне на сумите по чл. 181, ал.1-3 ЗМВР. Счита, че за определянето кои лица имат право на безплатна храна или левова равностойност следва да се съобрази само ЗМВР, тъй като било налице противоречие между разпоредбата на чл. 1 от Наредбата и ЗМВР. Сочи, че независимо, че чл.1 от цитираната наредба, както и Заповед № 8121з-1716/28.12.2018г. и Заповед № 8121з-1464/31.12.2019 г. на министъра на вътрешните работи, касаят единствено служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 от ЗМВР, то левова равностойност за неосигурена храна се дължала и на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, като предвид липсата на правна уредба относно размера, счита, че следва по аналогия приложение да намерят правилата на посочените актове по-горе, с оглед на което и на основание чл. 4 от Наредбата от 01.07.2015 г. във връзка със заповедите на министъра на вътрешните работи, счита, че за процесния период му се дължи ежемесечно левовата равностойност за неосигурена храна в размер на 120 лв. или дължимото обезщетение за неосигурена храна за 13 месеца излага, че възлиза на сумата от общо 1560 лв. При тези твърдения, моли съда да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който предявеният иск се оспорва като неоснователен. Ответникът излага, че съгласно чл. 142, ал. 1 ЗМВР служителите са три категории: полицейски органи и органи по пожарна безопасност, чийто статут се урежда с ЗМВР; такива по чл. 142, ал. 1, т.2, какъвто твърди, че е и ищецът, чийто статут се урежда с Закона за държавния служител; и лица, работещи по трудово правоотношение, чийто статут се урежда при условията и по реда на КТ и ЗМВР. Сочи, че Закона за държавния служител се явява специален по отношение на ищеца, както и че изключва прилагането на разпоредбите относими за служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Развива съображения в насока, че законодателят изрично е определил статута на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР да е по Закона за държавния служител, в който закон не се предвиждало предоставяне на храна или левовата ѝ равностойност, като съобразно чл. 181, ал. 4 от ЗМВР на тази категория служители се осигурявала безплатна храна при извършване на дейности, свързани със специфичния характер на труда, както и ободряващи напитки при полагане на труд през нощта. Твърди, че формирането на основната заплата и цялостното възнаграждение на ищеца е определено със закона. Излага, че възнаграждението на ищеца включва заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и левовата равностойност на храна по чл.181, ал.1 ЗМВР. Поддържа, че възнаграждението за прослужено време и левовата равностойност на храната не се начисляват отделно, а се включват в заплата за длъжност. Извън основното възнаграждение за длъжност сочи, че не се дължи допълнително и отделно възнаграждение за храна. Освен това излага, че заплащането ѝ би се явило и повторно платено, като един път включено в заплата за длъжността и втори път като допълнително заплатена сума извън нея. Приемането на последното счита, че означава тази категория служители по чл. 142, ал.1, т.2 от ЗМВР, да се поставят в по-благоприятно положение от служителите по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР, с искане да се постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 1 560.00 лв., представляваща сбор от ежемесечно дължими се суми за храна в размер на по 120.00 лв. на месец за периода от 01.07.2019 г. до 31.07.2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 21.07.2022 г. до окончателно изплащане.

В тежест на ищеца е да докаже по делото наличието на валидно служебно правоотношение между страните през процесния период, по силата на което да е полагал труд при ответника, да попада в обхвата на категорията държавни служители, на които се дължи предоставянето на безплатна храна или легова равностойност, както и размера на претенцията.

В тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащане, както и възраженията, формулирани с отговора на исковата молба.

С доклада по делото, не оспорен от страните, съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: че през процесния период между страните е съществувало служебно правоотношение, по силата на което ищецът е бил държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР и е заемал длъжността „старши експерт“ в Регионална дирекция „П.Б.З.Н.“ - София при Главна дирекция „П.Б.З.Н.“-МВР, че за периода от 01.07.2019 г. до 31.07.2020 г. ответникът не е изплащал, на основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР, отделно от основната месечна заплата, леговата равностойност на храната, както и че за процесния период евентуално дължимата, на основание чл. 181, ал. 1 от ЗМВР, парична равностойност на храната е в размер на 1560.00лв., по 120.00лв. месечно.

Спорът между страните е концентриран върху това дали с оглед заемащата от ищеца длъжност същият има право на изплащане на пари за храна по смисъла на чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

Категориите служители на МВР са определени в чл. 142, ал. 1 от ЗМВР /изм. ДВ, бр. 14/2015 г., в сила от 1.04.2015 г. /, както следва:

т. 1. държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението;

т. 2. държавни служители;

т. 3. лица, работещи по трудово правоотношение.

В процесния случай не е спорно между страните, а и с доклада по делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ищецът, през иския период е бил държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР и е заемал длъжността „старши експерт“ в Регионална дирекция „П.Б.З.Н.“ - София при Главна дирекция „П.Б.З.Н.“ - МВР.

Съгласно чл. 142, ал. 4 ЗМВР статутът на ищеца, в качеството му на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се урежда със Закона за държавния служител и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от ЗМВР. Разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не е сред изчерпателно изброените разпоредби на ЗМВР приложими към статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, поради което и неоснователно се явява искането на ищеца същия да бъде приложен и спрямо него. Изчерпателното изброяване на разпоредби в ЗМВР приложими към служителите заемащи длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 2 е въведено със Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. / и представлява връщане на част от правата на тези служители отнети от законодателя през 2016 г. за тази група служители в МВР, като в периода от 14.10.2016 г. до 01.10.2020 г. приложими спрямо тези служители принципно са само разпоредбите на Закона за държавния служител.

Съгласно § 69, ал. 1 ПЗРЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017 г. /, служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 14/2015 г. / и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон.

Не е спорно по делото, че ищецът попада именно в категорията служители, индивидуализирана в § 69, ал. 1 ПЗРЗИДЗМВР.

Настоящият съдебен състав намира, че на ищеца не се дължи допълнително заплащане на пари за храна, доколкото в § 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР изрично е предвидено, че при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен **и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР.**

По изложената аргументация следва извода, че парите за храна по реда на чл. 181, ал. 1 ЗМВР са нормативно включени в основната заплата на ищеца, като не се твърди и не се установява по делото същата да не е изплащана през исковия период.

В случай че претендираните пари за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР бъдат присъдени на ищеца, същият би бил поставен в по-благоприятно положение от служителите по чл. 141, ал. 1, т. 1 ЗМВР, доколкото последните получават пари за храна като допълнително трудово възнаграждение към основната заплата, а ищецът ще получи веднъж пари за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, включени в основната заплата и втори път пари за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, присъдени като допълнително трудово възнаграждение.

По изложената аргументация настоящият съдебен състав намира, че исквата претенция следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК, ищецът следва да заплати на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер – 100.00лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ц. Б. Б., ЕГН *****, срещу ГД „П.Б.З.Н.“, с адрес: гр. София, /АДРЕС., **иск правно основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1 560.00 лв.**, представляваща сбор от ежемесечно дължими се суми за храна в размер на по 120.00 лв. на месец за периода от 01.07.2019 г. до 31.07.2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исквата молба – 21.07.2022 г. до окончателно изплащане, **като неоснователен.**

ОСЪЖДА Ц. Б. Б., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК, **да заплати на ГД „П.Б.З.Н.“, сумата от 100.00лв.** – разноски.

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____